

i Veien derfor; men i saa Tilfælde troer jeg, at man til næste Aar maa komme med en Lov, akkurat som denne, om, at den nuværende Kontorholdsogbtgjørelse bliver bestaaende, indtil en almindelig Revision om to Aar indtræder. Jeg har paa ingen Maade lovet — og det beder jeg fastholdt, da det for mig er en Vres-sag fuldstændig at indfri ethvert Løfte, som jeg giver — at jeg vilde tage det hele Oppehørsels-spørgsmaal under Overveielse; jeg sagde netop, at det var Noget, der ikke ligger for mig, og jeg troer ikke, at der i den Henseende er noget Væsentligt at foretage; men naar de Mænd, der mene at kunne give Forslag til en saadan Reform, fremkomme dermed, skulde de fra min Side finde al mulig Smøbekommen; jeg skal med den bedste Villie gaae ind paa at drøfte dette Spørgsmaal og see, om der kan komme noget Nyttigt ud deraf. Jeg er ikke af dem, der holde saa strengt paa det Bestaaende, men fra mig foreligger der ikke noget Løfte i saa Henseende, og det er min Overbeviisning, at indtil der kommer en ny Ordning af Oppehørselsvæsenet skal den nuværende opretholdes og strengt gennemføres; det er ikke mere end min Embedspligt. Jeg gjentager, at det forekommer mig at være en uhenigtsmæssig og unødig Gjærning, at man, istedetfor at lade Forholdet bestaae i de 3 Aar, efter hvis Udløb der dog skal indtræde en Revision, skal komme tilbage til det om et Aar, til hvilken Tid det akkurat vil staae i samme Stilling som nu. Jeg skal derfor fraraade at gaae ind paa Forslaget under Nr. 2, men jeg skal iøvrigt henstille til det høie Thing, hvad det i den Henseende vil gjøre.

A. Sager: Jeg troer ikke, at det var nødvendigt at anlægge et saa stort Maal for denne Sag, som den ærede Minister gjorde, idet han udtalte, at man her vilde omvælte og omkaste Alt som slet og daarligt; det synes mig ikke, at den hele Sag egnede sig dertil. Hele Spørgsmaalet er ganske simpelt det, om det høie Thing maatte finde, at det, der er anført af Forslagsstillerne, er tilstrækkeligt til at be-

grunde, at Sagen tages for igjen, naar vi atter komme sammen. Derved kan ingen Skade bevirktes, det har den høitærede Minister heller ikke paaviist, men jeg troer tværtimod, at jo mere denne Sag bliver holdt os for Die, desto snarere ville vi faae en bedre Ordning af den, og jeg drifter mig til at sige, at den nuværende ingenslunde er heldig. Jeg haaber, at den høitærede Minister vil række Haand til en Omordning, naar denne Sag engang skulde komme for, og at han ikke vil modsætte sig de Forandringer, som da ville blive foreslaaede. Jeg for mit Bedkommende kan naturligvis ikke Andet end anbefale Thinget at gaae med Endbringsforslagsstillerne, da jo ingen Skade vil foraarfages ved at tage denne Lov om Kontorholdsogbtgjørelse for igjen om et Aar.

Indenrigsministeren: For ikke at misforstaaes, skal jeg gjentage, at en Reform af Oppehørselsvæsenet ikke fornødtigvis kan bringes ind i en Lov, der handler om Amtsforvalternes Kontorholdsogbtgjørelse, hvilken Lov slutter sig til den nubestaaende Tingenes Orden; men Enhver, der med Hensyn til dette store og almindelige Spørgsmaal har Noget at fremsætte, som han finder saa modent og saa vel ordnet, at han kan indbringe et privat Forslag desangaaende, kan jo gjøre det. I saa Fald skal jeg gaae ind paa at drøfte det, saa godt jeg formaaer, og hvis der kan komme noget Fornødtigt ud deraf, bidrage til at faae det gennemført. Jeg har sagt, at et saadant Forslag ikke kan ventes fra mig, thi enhver Minister har naturligvis en vis Areds, hvori han bevæger sig, og hvorom han har bestemte Ideer og Ønsker, som han søger at gennemføre; kan han hertil finde Rigsdagens Billigelse, saa lykkes det ham, kan han det ikke, saa bliver hans Bestyrelsestid temmelig ørkesløs; men man kan naturligvis umulig vente — hvad der heller aldrig kunde komme noget Godt ud af — at en Minister skulde skrive Love paa opgivne Ord. Jeg har ingen Planer eller Ideer om en Forandring i Oppehørselsvæsenet; jeg har saadanne med Hensyn til an-